

Tình Mọn

Lữ Hành

1. Đến khi núi vỡ nên đồi, sông sâu hóa cạn, biển đời sang
2. Ngẫm xem mấy khúc thẳng trầm, vinh sang, khánh tận dâng tràn tâm
3. Tiết xuân hoa lá xanh mầm, thu sang đã vội im nằm trên

tây. Trăng già ngả úa trong mây, trời xoay đất đổi, rừng cây không còn.
tư. Mấy thì tình trót phôi pha, lòng con băng giá rời xa ân tình.
sân. Ngẫm lại một kiếp dương gian, vẫn xoay trôi mãi dật đần kiếp người.

Con mong cho mảng tình son, con dâng về Chúa còn muôn muôn
Thương con ngay thuở bình minh hay đêm lạnh giá, Ngài mong con
Nhân duyên trăm nẻo hợp tan, ai hay ngày tháng bình an sắp

đời. Thương con Chúa dựng đất trời, con đây đáp trả kiếp người nào xong.
về. Con nay vác tội ê chề, ăn năn quay bước trở về nhà xưa.
tàn? Con dâng hỷ lụy *trăm* ngàn, như con chim nhỏ náu vào cành thông.

ĐK. Tình con bé nhỏ như không, nhưng xin được

tháp vào lòng Chúa thương. Thế trần tựa nắng phai

sương, nhưng tình yêu. Chúa miên trường tháng năm.